

FŐLDAL ARS POETICA ELÉRHETŐSÉG LINKEK KIK VAGYUNK? KEDVENCEKHEZ! KEZDŐLDALNAKI

Rovatok

Címlap

Ma történt

Izrael Samir: A Deir Jasszin-i mézszárlás

antidogma.hu, h, 2001/04/09 - 01:00 [Reáltörténelem](#)

Egy csodálatosan szép tavaszi napon, amikor a Szentföld fölött halványkék az ég, és mindenütt zöldell a fű, légkondicionált buszok viszik a turistákat a síkság városaiból a hegyvidék városaiba. Nem sokkal a fél út megtétele után, közvetlenül a Bab alVad, vagyis a Völgykapu rekonstruált török kori vendégfogadója mögött a busz páncélozott harci járművek pirosra festett roncsai mellett halad el. Ez az az útszakasz, ahol az idegenvezetők előadják a szokásos szöveget: "Ezek a járművek azoknak az izraeli hősöknek az emlékéit őrzik, akik áttörték a kilenc arab állam agressziója által Jeruzsálem köré vont blokádot." A szövegben az arab államok száma aszerint változik, hogy éppen milyen hangulatban vannak az idegenvezetők, és milyenek ítélik az aktuális közönséget.

A Jeruzsálemben vezető útért súlyos harcok folytak az 1948-as palesztinai polgárháborúban, melyek eredményeképpen a síkság cionista zsidói elfoglalták Jeruzsálem virágzó nyugati felét, benne az arab nemesek, valamint a német, görög és örmény kereskedők nagy fehér kőházaival. E harcok folyamán a cionisták elfoglalták a semleges, nem cionista zsidó területeket is. Nagy etnikai tisztogatást rendezve elűzték a nem zsidókat, a helyi zsidókat pedig gettóba terelték. S hogy teljesebbé tegyék ezt a fényes haditettet, amerre csak elhaladtak, a földdel tették egyenlővé a palesztin falvakat.

A rozsdásodó roncsok nem a legmegfelelőbb hátteret szolgáltatják a szabvány izraeli szövegekhez, és nem szolgálhatnak egy valóságú film díszleteiként sem. Mesterséges kreálmányok ezek, hiányzik belőlük a filmrendezők által megkívánt hitelességnek még a látszata is. A blokádot és az agresszív sztorija színjáték csupán, s nem forgatókönyv. A turisták számára folyton újrjátszott propagandaelőadás ez a Sirtófal és a Holokauszt Múzeum közötti nonstop utaztatáson.

Az ezért az útért vívott harcok 1948 áprilisában fejeződtek be, hetekkel azelőtt, hogy Izrael május 15-én kinyilvánította függetlenségét, s még azelőtt, hogy az arab szomszédok szedett-vedett csapatai behatoltak volna Palesztinába, hogy megmentsék az őshonos lakosság maradvékát. Ahogy T. S. Elliot mondta, április a legkegyetlenebb hónap. És ilyen volt az a végzetes április is, amikor a palesztinok arra ítéltettek, hogy öt évizidere földönfutóvá váljanak. A harcok csúcspontja Jeruzsálem kapui előtt volt, ott, ahol a Szaharokertek egy temetőre néznek, egy elmeotthonra és a Deir Jasszinra.

A halálnak sok neve van. A csehek Lidicének hívják, a franciák Oradournak, a vietnamiak My Lainak, a palesztinok pedig Deir Jaszszinnak. 1948. április 9-én éjjel az Ecel és a Lehi zsidó terrorista csoport rátámadt a békés falura, és lemészárolt mindenkit, férfiakat, nőket és gyermekeket. Nem akarom itt most föleleveníteni a levágott fülek, fölmetezett hasak, megerőszakolt nők, felgyújtott férfiak, a kőfejűbe hajigált hullák vagy a gyilkosok által rendezett diadalmenet véres történetét. Lényegét tekintve minden tömegmészárlás egyforma, Babi-Jartól a lánccűrűszes bandán át Deir Jaszszinig. A Deir Jaszszini mézszárlást azonban különlegessé teszi három mozzanat.

Az egyik: itt rengeteg a dokumentum és a szemtanú. Más zsidó harcosok a Haganából és a Palmahból, zsidó cserkészek, a Vöröskereszt és a jeruzsálemi angol rendőrség képviselői kimerítő jelentéseket írtak az eseményekről. Ez csupán az egyik palesztinmészárlás volt a sok közül, melyeket a zsidók követtek el az 1948-as háborúban, de a többi nem kapott ekkora figyelmet. S valószínűleg ez is csak azért, mert ott volt a szomszédságában Jeruzsálem, a Palesztinai Brit Mandátum székhelye.

A másik: a Deir Jaszszini mézszárlásnak a saját tragikumán is túlmutató végzetes következményei voltak. A szörnyű hír hallatán tömegével menekültek el az emberek a környékbeli palesztin falvakból, s így a zsidók nyugat felől zavartalanul közelíthették meg Jeruzsálemet. A menekülés bölcs és racionális döntés volt a civil lakosság részéről. Miközben ezeket a sorokat írom, a tévém a háborús övezetből menekülő macedón falusiakat mutat. Anyám családja 1941. június 22-én elmenekült az égő Minszkből. Apám családja ott maradt, és ott is pusztult. Az én szüleim a háború után a többi menekülttel együtt visszatérhettek a szülővárosukba. A palesztinokat azonban mind a mai napig nem engedték vissza.

A harmadik: a gyilkosok karrierje. Az Ecel és a Lehi bandák két parancsnoka, Menahem Begin és Jichak Samir később Izrael miniszterelnöke lett. Egyikük sem mutatott semmiféle megbánást, s élete végén Menahem Begin egy olyan házban élt, ahonnan szép kilátás nyílt Deir Jaszszinra. Semmi nürnbergi bíróság, semmi megtorlás

Február 13.

1278. február 13. III. Miklós pápa parancsára elevenen megégetnek 160 eretneket a veronai amfiteátrumban. Az áldozatok azok közül az albigensek (katharok) közül kerültek ki, akik Provence-ból menekültek olasz földre az ellenük folytatott két véres kereszties hadjárat után.

1547. február 13. A szicíliai luteránusok elleni nagy autodafé keretében Palermóban élve befalazásra ítélnék egy eretneket. Akkoriban III. Pál személyében egy hitetlen pápa foglalta el Krisztus földi helytartójának trónusát.

1590. február 13. III. Gyula pápa inkvizíciójának parancsára Rómában felakasztják az eretnekségben bűnös Lorenzo dell'Aglio da Soncino frátert.

1928. február 13. A magyar egyetemista ifjúság tüntetést rendez az 1920-as numerus clausus törvény enyhítése ellen (a felsőház azonban március elsején mégis elfogadja az 1928:XIV. törvénycikket, amely eltörli az egyetemi felvételeknél a „népfajok és nemzetiségek” szerinti korlátozást), és október 15-25. között megismétli a tiltakozó akciót.

1945. február 13. Az angolszász légierő porig bombázza Drezda városát, legalább 250 ezer polgári személy halálát okozva. „Drezda: ilyen hely nem létezik többé”, dicsekedett a terrortámadást követően Arthur „Bomber” Harris, a brit légierő főparancsnoka. Katonailag Drezda elpusztításának semmi értelme nem volt, csupán az angolszások hatalmi demonstrációját szolgálta. Az angol propaganda igyekezett a Coventry elleni 1940. november 14-i német támadásra adott válaszként beállítani Drezda lerombolását. Az angol város bombázásakor azonban mindössze 554-en vesztették életüket, ráadásul a RAF már jóval ezt megelőzően is támadott német polgári célpontokat, például alig két nappal azután, hogy a britek hadat üzentek Németországnak, 1939. szeptember 5-én lebombázták Wilhelmshaven és Cuxhaven sűrűn lakott, belső városrészeit. „Drezda lerombolása az emberiség elleni bűntettek egyike volt, amelynek okozói Nürnbergben vád alá kellett volna helyezni, ha az a bíróság nem a szövetségesek bosszújának pusztá eszköze lett volna”, írta utóbb Richard Crossmann brit munkáspárti politikus. A Drezda elleni "bomba-holokauszt" a legrovidebb idő alatt elkövetett, legkegyetlenebb és legtöbb áldozatot követelő tömeggyilkosság az emberiség történelmében.

1974. február 13. A Szovjetunió Legfelső Tanácsának elnöksége „a szovjet állampolgársággal összeegyeztethetetlen és a Szovjetunió kárt okozó, rendszeresen elkövetett cselekményekért” állampolgárságától megfosztja és az országból kizsúpoltatja Alekszandr Solzsenyicin

- Aktualitás
- Saulizmus
- Neosaulizmus
- Mohamedizmus
- Soá-mánia
- Reáltörténelem
- Para-PC
- Nonkonform naptár
- Ad horrendum
- Bibliotéka
- Galéria és Humor
- Varia
- Alain de Benoist
- Guillaume Faye
- Határ Győző
- Videótár

Keresés

Keresés

Hírlevél

Iratkozzon fel hírlevelünkre!

Email cím: *

- Feliratkozás
- Leiratkozás

Beküldés

Belépés

Felhasználói név: *

Jelszó: *

Belépés

- Felhasználó létrehozása
- Elfelejtett jelszó

Navigáció

- Friss tartalom
- Hírolvasó

Mikor készült

az első
Guinness-
rekordok
könyve?

Google - Közhasznú
hirdetések

és semmi bünbánat csak virágokkal telehintett út egészen a Nobel-békedíjig. Menahem Begin büszke volt erre a hadműveletre, és a gyilkosokhoz írott levelében gratulált nekik a hazafias kötelesség teljesítéséért. "Izrael történelmének alakítói vagytok" írta. Jichak Samir szintén boldog volt, hogy a dolog hozzájárult álma megvalósításához: a nem zsidók elűzéséhez Izrael földjéről.

A hadműveleti parancsnok, Júda Lapidot szintén nagy karriert futott be. Főnöke, Menahem Begin az oroszországi zsidók Izraelbe kivándorlását szorgalmazó kampány vezetésével bízta meg. Lapidot szolidaritást és családgyejesítést követelt, s az "Engedjétek elmenni a népemet!" emlékeztető jelszavával ő vezényelte a New Yorki és a londoni tüntetéseket. Aki kiállt az oroszországi zsidóknak azért a jogáért, hogy kivándorolhassanak Izraelbe, az valószínűleg találkozott már ezzel a névvel. A Deir Jasszini vérfoltokat azóta már nyilván lemosta a kezéről. Az oroszországi emigránsok politikai megdolgózása céljából még Lapiere és Collins bestsellerének, a Deir Jasszini eseményeket megszépítő "Ó, Jeruzsálemének orosz nyelvű "verzióját" is kiadatta.

De van még egy további oka is annak, hogy ez az esemény történelmileg különlegesnek tekinthető. Deir Jasszin a világ elé tárta a cionista taktika minden elemét. Miután fény derült a tömeggyilkosságra, az izraeli vezetés az egész gaztettet ráfogta... az arabokra. Dávid Ben Gurion, Izrael első miniszterelnöke kijelentette, hogy arab martalóc bandák hajtották azt végre. Aztán, amikor ez a változat megdőlt, a zsidó vezetők megpróbálkoztak a kármentéssel. Bocsánatkérést intéztek Abdallah emírhez. Ben Gurion nyilvánosan elhatárolta magát és kormányát a mézárálástól, kijelentve, hogy az beszennyezte minden becsületes zsidó nevé, s hogy a gaztettet szakadár terroristák követték el. Ben Gurion piár-technikáit mindmáig büszkeséggel emlegetik a derék cionista-szimpatizáns külföldi "liberálisok".

-Micsoda borzalmas, félelmetes történet - mondta egy humanista zsidó, amikor autómmal elhaladtunk Deir Jasszin megmaradt házai mellett. -De Ben Gurion elítélte a terroristákat, akik megkapták méltó büntetésüket - tette még hozzá.

Meg, válaszoltam. Büntetésül a legmagasabb állami pozícióba helyezték őket.

Alig három nappal a mézárálás után a terrorista bandákat beolvasztották a kiépülő izraeli hadseregbe, a parancsnokok magas beosztásba kerültek, s egy általános amnesztia eltörölte a bűneiket. [bgUgyanez volt a forogatókönyv a Sárón miniszterelnök által végrehajtott, történelmileg bizonyítható első atrocitás esetében: először letagadtak mindent, azután bocsánatot kértek, majd jött a megkegyelmezés és az előléptetés.]/b] A Sárón által vezetett alegység a palesztin Kibja faluban házakat robbantott fel a lakókkal együtt, majd lemészárolt körülbelül hatvan férfit, nőt és gyermeket. Miután fény derült a gyilkosságra, Ben Gurion miniszterelnök először az arab martalóc bandákra fogta az egészet. Amikor ez nem jött be, elkezdte az arab zsidókat hibáztatni, akik állítólagos arab mentalitásukkal önkényesen indítottak bosszúhadjáratot a parasztok legyilkolására. Sárón számára ez a szokásos diadalmenet volt a miniszterelnöki posztig. Néha már az a benyomásunk, hogy úgy lehet valakiből a legkönynyebben miniszterelnök, ha előzőleg tömegmészárálást hajtott végre.

Ugyanez ismétlődött a Kafr Kasemi mézárálás után, ahol az izraeli katonák felsorakoztatták és legéppuskázták a helybéli parasztokat. Amikor a tagadás eredménytelen volt, és kommunista parlamenti képviselők feltárták a véres tényeket, a tetteseket hadbíróság elé állították, és hosszú börtönbüntetésre ítélték. De egy év sem telt bele, és a tettesek már szabadlában voltak, s a gyilkosok parancsnoka az Israel Bonds főnöke lett. Fogadni mernék, hogy addigra már lemosta a vért a kezéről.

Most, ötven év elteltével a zsidó elit elhatározta, hogy ismét megpróbálja revízió alá vetni a Deir Jasszinban történeteket. A történelem hamisításban élenjáró amerikai cionista Szervezet, a ZOA (Zionist Organization of America) az amerikai adófizetők pénzén kiadta a Deir Yassin: History of a Lie (Deir Jasszin: egy hazugság története) című brosúráját. A ZOA revizionistái a saját ellenségeik, a "holokausztagadók" módszerét alkalmazták: egyszerűen figyelmen kívül hagyták a túlélők, a Vöröskereszt, a brit rendőrség, a Zsidó Cserkészek és más zsidó megfigyelők beszámolóit, akik ott voltak a mézárálás helyszínén. Nem érdekelte őket Ben Gurion beismeréssel felérő bocsánatkérése sem, hiszen e bandák vezére végül is a zsidó állam miniszterelnöke lett. A ZOA szerint kizárólag a gyilkosok beszámolóit hitelesek. Már tudniillik akkor, ha ezek a gyilkosok zsidók.

De akadnak még igaz emberek, és talán ez lehet az oka annak, hogy a Mindenható nem töröl el bennünket a föld színéről. Létezik egy Deir Jasszin Emlékbizottság (Deir Yassin Remembered), amely küzd az emlékek meghamisítása ellen. Könyveket ad ki, találkozókat szervez, s azon munkálkodik, hogy emlékművet állíttasson a tömeggyilkosság helyszínén, hogy az ártatlan áldozatoknak legalább ennyi elégtétel jusson, és "örök nevet" kapjanak, "amely soha el nem vész" (Izaiás könyve 56, 5.). Ezt meg kell tenni még azelőtt, hogy Deir Jasszin és a szomszédos falvak túlélő leszármazottai visszatérnek a menekülttáborokból apáik földjére.

2001. április 9.

» A hozzászóláshoz [regisztráció](#) és [belépés](#) szükséges

Nobel-díjas író. (Vö. 1922. augusztus 16.)